Kära Matilda, kära Oskar,
kära familj och vänner,

tack för att jag får stå här som er toastmaster – men framför allt som er vän – i detta ögonblick när vi alla håller andan lite grann, och låter hjärtat tala högre än allt annat.

Jag minns när ni berättade hur det började. Ett grupparbete på KTH. Ärligt talat: det finns två sorters grupparbeten – de som sliter isär vänskaper, och de som skapar något större. Ni skapade något större. Ni blev ett vi. Först sakta, nästan obemärkt – en blick som dröjde kvar, ett skratt mitt i ett excelark – sedan självklart.

Första dejten i Hagaparken.
Det är nästan som att naturen i sig gav sin välsignelse: öppna gångar, stilla vatten, den där känslan av att världen är stor men att det viktigaste händer precis här, mellan två människor som vågar vara nyfikna på varandra.
Matilda, du – varm, principfast och nyfiken. Du som kan kliva in i ett rum och göra det lite mjukare, lite sannare, bara genom att vara du.
Oskar, du – analytisk, omtänksam, med den där torra humorn som dyker upp precis när man behöver den mest, som en räddningsplanka mitt i ett stormigt schema.

Ni lärde er tidigt att det inte bara handlar om att dela ett schema, utan att dela ett liv. Ni vågade göra det tillsammans – på riktigt.
Utbytesterminen i Zürich – där andra hade sett en logistisk utmaning såg ni ett äventyr. Ni bar varandras hemlängtan, delade nya gator, nya ord, nya vanor. Det är sådana tider som slipar fram ett vi som håller.

Ni flyttade till Södermalm, köpte lägenhet, och skapade den där rytmen som blir

hem:
Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se
knastret av en surdeg i ugnen på söndagsmorgnar,
löparskor vid dörren, alltid redo för nästa mil,
spår av tågresor i kalendern – inte bara för att ta er från A till B, utan för att resa genom tiden tillsammans. Vem ni var i Hamburg. Vem ni blev i Wien. Vem ni drömde att vara när tåget rullade genom Alperna och världen blev stilla för en minut.

Och så förlovningen på nyårsafton. Det är något så vackert i det: att fästa ett löfte vid klockans tolvslag, mellan det som varit och det som ska bli. Som att säga: vi väljer varandra – varje gång tiden skiftar.

Det finns en sak till som är er, och som jag älskar: era årliga brev till varandra på jubileumsdagen. Att varje år stanna upp, formulera hjärtat, sätta ord på det som annars lätt blir tyst. Det är inte bara romantiskt – det är moget, modigt, och så värdigt den kärlek ni bär. Ni skriver er kärlek medan ni lever den. Det är vackert, och det är sällsynt.

Matilda, du är den som står tryggt i dina värderingar, men alltid med blicken öppen mot världen. Oskar, du är den som räknar, mäter, ser, men aldrig utan att också känna. Och tillsammans blir ni exakt det man hoppas att kärlek ska vara: både kompass och lägereld. Riktning och värme.

Jag tänker på hur ni springer långa lopp tillsammans. Det är en ganska bra bild av ett äktenskap.
Starten är pirrig, publiken jublar, energin är hög.
Sen kommer de där partierna där det bara är andning, steg, tystnad – och plötsligt en hand på ryggen, ordet ”vi” i en blick.
Och ibland kommer krampen, ibland kommer euforin – och ibland händer det samtidigt.
Det viktiga är att ni känner kadensen i varandra. Att ni litar på att den andre finns där – även när man springer i motvind. Ni vet det redan: ni har sprungit i nio år.

Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se

Jag har sett er ta er an små utmaningar som om de vore stora, och stora utmaningar som om de gick att dela i förståeliga bitar. Jag har hört er skratta åt saker som andra hade bråkat om, och jag har sett er bråka på ett sätt som faktiskt för er närmare. Ni är inte rädda för sanningen, och det är ett underbart tecken.

Oskar, din omtanke är den där mjuka kudden som gör att andra vågar landa.
Matilda, din nyfikenhet tänder lampor där det tidigare var halvmörkt.
Och din torra humor, Oskar, möter din varma glöd, Matilda – det är sådan kemi som får vardagen att glimra.

Till er båda, idag i er vigsel: Ni kliver in i något som är större än två människor och samtidigt helt beroende av just er två. Äktenskapet är som en tågrutt ni själva ritar.
Ibland är det raka spår över öppna fält.
Ibland är det serpentiner genom bergen.
Det viktiga är inte att allt går enligt tidtabell, utan att ni inte kliver av olika stationer utan att först fråga: ska vi? vill vi? hur mår vi?
Skriv vidare på de där breven.
Spring vidare i samma takt, eller i olika – så länge ni alltid hittar tillbaka till samma mål.
Fortsätt baka bröd som jäser långsamt, för det påminner om hur kärlek blir bäst: med tid, tålamod och värme.

Idag lovar ni inför oss att välja varandra.
Imorgon och alla dagar efter är det ni som gör det sant.
Och vi som står här kommer att vara era vittnen – inte bara idag, utan när det behövs.
När ni behöver någon som lägger en hand på ryggen vid kilometer trettionio. När ni behöver någon som vattnar surdegen när ni är bortresta. När ni behöver någon som säger: ni två, ni har det. Fortsätt.

Matilda och Oskar,
må er kärlek vara principfast när det blåser, nyfiken när livet skiftar, omtänksam

Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se

när tröttheten kommer, och alltid full av det där skrattet som ni delar utan att säga ett ord.
Må ni få många spår att följa, och ännu fler att skapa själva.
Må era brev bli en hel bok, ett livsverk av ord som bars upp av handling.

Tack för att vi får stå nära er i denna stund.
Och må denna dag – er dag – bli den första sidan i nästa kapitel, där allt ni redan är, blir ännu mer.

Med all min kärlek och all min respekt:
Grattis, Matilda och Oskar. Vi är här. Vi ser er. Vi gläds med er.

Detta tal skapades med brollopstal.se.Svara på några frågor och generera ditt eget personliga tal nu påbrollopstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på brollopstal.se